

Патријарх Порфирије: Храбро, достојанствено и са стрпљењем носите крст детињства и младости

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије освештао је 16. октобра 2023. године Земунску гимназију. Том приликом, патријарх Порфирије је беседио:

– Уважени господине директоре, драги професори и драги ученици, драги гости, радост је да смо данас овде у Земунској гимназији призвали благодат Духа Светог да она буде непрестано са свима који раде у овој гимназији и за оне који уче, али и за оне који се уче.

Ми добро знамо да човек има тело, али исто тако да има и душу, као и да свака од ове две стране нашег постојања има своје дарове. Знамо и да је логично и природно да спољашња страна нашег постојања захтева да дарове које имамо – а како и сама реч каже дарови су нешто што смо добили, тј. нити смо себи то измислили и придодали својом вољом него напросто доласком у свет ми смо дарове добили као дар и то дар од Бога – дакле, ти дарови, тј. потенцијали и способности које имамо, уродиће плодом само онда када уложимо све могуће напоре и учинимо све што је до нас. Онда ће бити најбољи могући резултат наших напора, нашег труда и истовремено плод наших дарова.

То наравно не значи да ће резултати бити онакви какви желимо да

постигнемо, јер колико год да је неопходно и важно да се потрудимо да учинимо све што је до нас, ипак исто тако смо свесни да смо људи ограничени и да плодови наших трудова зависе од многих других фактора: посејемо њиву, окопамо, залијемо и онда препуштамо другим факторима да онолико колико зависи од њих да резултат буде најбољи могући. Да ли ће бити града, олује или неких других временских непогода или, пак, можда погодних околности, па резултат буде још бољи него што смо очекивали – то је, дакле, нешто што не зависи од нас. У сваком случају у животу не постоји готово ништа што зависи само од нас. Исто то важи и за унутрашњу, духовну страну нашег постојања.

За спољашњу страну, за наше биолошко биће можемо рећи да има разне способности да стиче вештину, знања, да гради видљиву, па и невидљиву, културу, али за унутрашњу страну такође можемо рећи да има одређене дарове, а то је нешто што је и разумљиво, и ухватљиво, и неухватљиво. Дар за љубав, дар за радост, дар за заједницу – то су димензије и дарови који припадају духовној страни нашег бића. На том плану смо дужни да учинимо највише и најбоље што можемо и да опет препустимо неким другим факторима да и они допринесу или одузму нешто од очекиваних наших резултата или плодова. Оно што је важно да треба да знамо јесте да иако постоје те две стране нашег постојања, иако имамо и душу и тело, ми никада не можемо говорити да је могуће да било која од ове две стране до максимума развија своје капацитете и потенцијале уколико мислимо да можемо једну од друге да оделимо, да је аутономизујемо. Онда када то чинимо или ако је то процес који се у нама изван наше контроле дешава тада говоримо о расцепу човека, о расцепу личности.

Важно је, дакле, да се сви потрудимо да се и једна и друга наша страна у складу са талентима и даровима максимално се реализује и максимално се афирмише и да што је могуће више те две стране, две димензије, буду у сагласју, буду у хармонији. То говорим због тога што је то важно када се бавимо било којим послом, али је можда важније да то знамо и да се трудимо да функционишемо у складу са овим принципима управо у школама.

Када је реч о учитељима и када је реч о ђацима неизмерно је важно да стекнемо што је могуће боља знања. Међутим, не знам да ли је важније да имамо савршено знање са једне стране или можда је важније изградити што је могуће чвршћу пријатељску и братску везу у односима између учитеља и ученика, између учитеља међусобно и, са друге стране, између ученика међусобно. Не можемо сви имати исте резултате, математички мерено, јер

немамо сви исте потенцијале, али је важно да, на пример, као ученици ако је могуће будемо радосни када неко има бољи успех од нас иако смо и ми у исто време уложили све напоре да оно што је наш дар и таленат дође до потпуног изражаја.

Школа, дакле, и васпитава и образује. У те две речи у нашем језику открива се много више од поступка сакупљања одређених информација по разним областима. И васпитавати се и образовати се има свој корен у најстаријем начину изражавања нашег народа у свом словенском корену. Васпитавати се значи хранити се, а образовати се значи обликовати свој образ, свој лик. Отуда у те две речи може да се смести и спољашња страна учења школе, али и унутрашња страна изграђивања наше личности.

Нека би Бог дао да сви професори Земунске гимназије на челу са директором имају снаге и стрпљења на заједнички колективни рад, да имају уважавања једни према другима, да будете солидарни између себе, да се такмичите у добру, али исто тако да имате стрпљења, максимално крајњег, за децу коју вам поверавају родитељи, али и друштво и држава, да им помогнете да стекну што је могуће више знања из разних предмета, али исто тако да их васпитавате и образујете. То исто желим деци која се овде, у Земунској гиназији, школују. Нека храбро, достојанствено и са стрпљењем носе свој крст, крст детињства, крст младости. У крсту је увек радост, али крст подразумева и тешкоће, искушења и напоре. Дакле, да и једну и другу димензију крста, крста школовања и одрастања, носите стрпљиво и успешно и да уз Божију помоћ из ове школе излазите на прагу ступања и стицања нових животних знања и пријатељстава. Међутим, оно што сте овде стекли то ће засигурно остати за многе нешто што ће их пратити кроз читав живот. Нека Бог свима да сваки благослов, мир, радост и љубав. Живели на много година!

spc.rs